

godt, at han noget hovedkulds havde styrtet sig ind i en Tankegang, der snarere skulde være fremkommen som Resultatet af hans Paavisninger. Men han havde følt en Trang til straks at gøre sit Standpunkt klart for sine Tilhørere, et Begær efter uforbeholdent at bekende det Livssyn, der under de sidste Maaneders Ensomhed og Selvfordybelse havde rodfæstet sig hos ham. Da han først kom ind paa sit gamle Stridsæmne, var det, som om en Storm greb fat i hans Tanker; Ordene løftede sig fra hans Læber med en Flugt og Varme, der var ham selv helt overraskende.

Han følte godt, at det var Brodden i Frøken Ragnhilds Ord, der endnu stak ham i Hjertet og holdt hans Lidenskab i Aande; — at det var hendes aabenlyse Udfordring, der fremtvang dette utilslørede Svar. Der-til kom endnu den højtidelige Stilhed omkring ham, disse lange Rækker af spændt lyttende Hoveder, der strakte sig helt ind i den fjerne Baggrunds Mørke. Her fornåm han ikke — som i Kirken — noget Kuldesvælg mellem sig og sine Tilhørere. For første Gang følte han den Beruselse, der ligger i at mærke hundreders Tanker fængslede af ens Ords Magt, hundreders Blikke hængende ved ens Læber.

„I denne Feberluft vokser da Ungdommen op“ — fortsatte han og gav nu en mere indgaaende Skildring først af en fattig københavnsk Arbejders Hjem, derefter af en Rigmands Pragtsaloner og Selskabelighed. Derpaa sagde han: „Mellem denne Elendighed og disse Skamløshedens Orgier modtager Børnene de første dybe Indtryk, der er af en saa afgørende Betydning for det fremtidige Menneskeliv. Allerede som ganske smaa oplæres man i Samfundets Hyklery og indføres i Selskabslivets Maskerade. Det gælder om itide at faa de unge vænnet til Uniformen og opøvet i Disciplinen. Der er saa uendelig meget, der skal kues, klippes, knækkes, slibes og poleres, før et fra Guds Værksted udgaaet Barn kan blive et præsentabelt Salonmenneske. Endnu før man har lært Børnene at bede